

skulde foreslaa en Forhøielse af Brændevins- Afgiften. De Herrer ville erindre, at det For- slag, som i den Henseende fremkom ifjor, i For- men, om jeg saa maa sige, ikke var et Forslag til en Forhøielse, om det end maatte antages, at det i Virkeligheden, i Resultatet, vilde give nogen For- høielse paa Grund af den Maade, hvorpaa den nye Beskatnings-Lovgivning vilde virke. Det vil erindres, at Forslaget ifjor var væsentlig compli- ceret derved, at det var paatænt at bringe et nyt Instrument til Anvendelse ved Skattens nærmere Gjennemførelse, og det vil tillige erindres, at der viste sig Tvivl om den fuldkomne Sikkerhed, den fuldkomne Paalidelighed ved Benyttelsen af dette Instrument. Seg vil ved denne Leilighed sige, at Ministeriets Opmærksomhed naturligvis vedvarende er henvendt paa denne Sag, og hvad der hidtil er kommen til min Kundskab deraf, har kun kun- net bestyrke mig i den Formening, at min For- gænger i denne Sag har haft en fuldkommen rig- tig Opfattelse. Imidlertid er det vist, at uagtet Opfindelsen jo ikke er en dunn Opfindelse, uagtet Opfindelsen er en tydelig Opfindelse, har man endnu ikke i Opfindernes eget Fædreland benyttet Instru- mentet; man har ikke der i Lovgivningen foretaget de Forandringer, som ere nødvendige for at gaa denne Vej ved Kontrollen med Besatningen af Brændevinsproduktionen. Der er for mig anført forskjellige Grunde til at forklare, hvorfor man ikke endnu har benyttet Instrumentet paa en saadan Maade, at der ikke deraf kunde udledes nogen Tvivl om dets Brugbarhed. Seg anser mig imidlertid ikke berettiget til efter den Maade, hvorpaa Meddelelserne ere gjorte, at udtale mig nærmere deraf. Trods de levende Duffer fra forskellige Sider har man hidtil ikke valgt denne Form for Kontrollen, det er og bliver en Hændsigjerning. Nu ved jeg nok, at det er et gammelt Ord, at en Profet ikke er agtet i sit eget Fædreland; men paa denne Sætning at ville bygge et Forslag om en ny Beskatningsform under de Forhold, hvorunder jeg nu staar lige over for dette Spørgsmaal, er dog for uvovelig. Man kan dog ikke negte, at man maa respektere de Tvivl, der opløstes i saadanne Forhold, hvor det gjælder meget store Interesser, og hvor det skulde være Danmark, der gik i Spidsen med Prøvelsen af en saadan fremmed Opfindelse. Seg maatte ønske, inden dette Spørgsmaal paany bliver bragt frem for Rigsdagen, at jeg kunde møde med en virkelig Er- faringsautoritet; uden en saadan tror jeg, at Sa- gen kun vil komme i en meget vanstelig Stilling. Det er en Selvfølge, at jeg allerminst i en Sag som denne kan gjøre Krav paa personlig Autoritet; min Forgænger kunde det snarere paa Grund af sin specielle Fagdannelse, men han var dog ikke i Stand til at sætte Sagen igjennem. Den Opfor- dring til at bringe et Forslag om Brændevinsaf- giften frem, som laa i Tanken om den ny Beskat- ningscontrols Indførelse, var altsaa ikke tilstede,

og uden Nødvendighed vilde jeg da ikke reise Spørgsmaalet om Forhøielsen af Brændevinsafgiften. Skjøndt jeg ganske vist vedkjender mig den Over- bevisning, at Brændevin ikke er nogen Nødven- dighedsartikel i den Betydning af Ordet, hvori det bør bruges, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt en saadan Nødvendighedsgegenstand bør være fri for Skat — thi dersom det virkelig er en Nød- vendighedsgegenstand i denne Betydning, maatte der fremkomme Angreb paa den bestaaende Skat, men nu fremkommer en saadan Paastand kun ved Spørgsmaalet om en Forhøielse. — Jaa siger jeg dog ikke, at det er en Luxus- artikel i Ordets naturlige Betydning. Denne Forbrugsartikel er ikke nogen Nødvendigheds- artikel i den Betydning, hvori vi maa tage Ordet, naar vi derpaa ville bygge bestemte For- dringer om Fritagelse for indirekte Besatning. Saaledes som Loldforslaget er, forekom det mig ikke, at der for mig var nogen Opfordring til paany at bringe dette saa meget omvulstede Spørgs- maal frem. Seg saae mig i Stand til at fore- lægge Loldlovsforslaget, saaledes som det foreligger, uden at fordr nogen saamtidig Forhøielse af nogen fast Skat. Jeg har imidlertid allerede, saavel i Motiverne som ved Forelæggelsen, erklæret, at dersom Rigsdagen vil gaa videre i at formindske Udbyttet af Loldlovgivningen, dersom den navnlig vil, at der nu skal ske væsentlige Forandringer i Lolden paa adskillige af de Artikler, paa hvilke vi Alle ønske, at der kunde ske Nedsættelse, maatte der skaffes Statskassen sikker Erstatning. Seg vil i første Række af saadanne Artikler, som stadigt nævnes, anføre Salt (C t e m m e). Det har ingen Ting at betyde. Det er det Medlem siger, at det har ingen Ting at betyde, og det Samme vil man vel altsaa sige om de andre Artikler, jeg nævnte ved Lovforslagets Forelæggelse, men det er en meget farlig Sætning som rigtigst synes at komme i Mode. Seg hørte saaledes for nogle Dage siden, at et andet eret Medlem sagde „at Regjeringen intet gjorde“, men naar man saa- ledes kalder Alt, hvad der foretages, Intet, og kun vil kalde det Noget, der gaar i det aldeles Phantastiske, saa kommer man ind i en eventyrlig Stilling. Man fordrer fra forskellige Sider for- skjellige Slags Forandringer i Loldlovsforslaget, hver Enkelt, der fremfører et saadant Forslag, siger, at det Par Hundrede Tusinde mindre ikke vil gjøre meget. So! mine Herrer, — det gjør meget; naar man allerede skal miste 2—300,000 Rd., saa gjør en 2—300,000 Rd. til overmaade meget; det gjør, at man mister en 5—600,000 Rd. Hver Enkelt siger: vore Finantser ere ikke saaledes trykkede, at vi ikke skulde kunne taale at miste det Par hundrede Tusinde Rd.; den One forlanger Nedsættelse med Hensyn til Salt; den Anden med Hensyn til Ris; en Tredie med Hensyn til Stenkul; en Fjerde gaar videre og tager Kaffe med, en Femte tager . . . (C t e m m e);